

9S737 Ranżir

9S737 Ranżir – Wóz dowodzenia mobilnymi systemami obrony przeciwlotniczej szczebla baterii.

Prace nad systemem rozpoczęto w 1981 r. w mińskim NPO Agat i przyjęto na uzbrojenie w 1989 r jako następcę PU-12. Jako nośnika użyto transportera gąsienicowego MT-LBu. Ranżir posiada możliwość pracy w trybie automatycznym i ręcznym. Pojazd umożliwia współpracę z maksymalnie 15 różnymi obiektami na dystansie od 30 do 40 km (anteny teleskopowe).

9S737 Ranżir posiada możliwość tworzenia sytuacji LAP dla zestawów „lufowych” oraz przesłanie jej do maksymalnie 3 z nich niezależnie.

Pojedynczy Ranżir na ogół zabezpiecza od 4 do 6 wyrzutni różnych typów.

9S737 Ranżir posiada możliwość kierowania i naprowadzania zestawów typu:

TORM1/M2 (wyrzutnia) – do 4 szt.;

TUNGUSKA M1 (wyrzutnia) – do 4 szt.;

STRZAŁA 10M2 (wyrzutnia) – do 4 szt.;

PANCYR S1(wyrzutnia) – do 6 szt.;

Kombinacyjnie:

TOR + TUNGUSKA – 4 + 4 szt.;

TOR + STRZAŁA 10 M – 4 + 4 szt.

Maksymalna liczba otrzymywanych tras – 24;

Maksymalna liczba odbieranych tras (z wyrzutni) – 12;

Częstotliwość odświeżania – 1 sek.;

Maksymalna liczba współpracujących obiektów – 15;

Ilość śledzonych tras – do 10;

Liczba osób załogi – 4;

Częstotliwość przesyłania danych:

Pomiędzy pojazdami
bojowymi – co 1 s;

Z przełożonym – co 5 s;

Czas przydzielenia zadań:

Tryb automatyczny – 1 s;

Tryb ręczny – 5 s.